

Arrest

nr. 173 894 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U bent afkomstig uit Rugovë (gemeente Gjakovë), gelegen in de huidige Republiek Kosovo. Op 20 oktober 2000 diende u met uw toenmalige partner A. R. (...) (O.V.X) een eerste asielaanvraag in onder de naam B. R. (...). In het kader van uw eerste asielaanvraag beweerde u op 27 maart 1999 Kosovo te hebben verlaten nadat het Kosovaars bevrijdingsleger (UÇK: Ushtria Çlirimtare e Kosovës) in maart 1999 Serviërs en Roma vermoordde. U trok naar Podgorica (Montenegro) waar u anderhalf jaar in een vluchtelingenkamp verbleef alvorens naar België te komen. U stelde in Podgorica geen concrete problemen te hebben gekend en er vertrokken te zijn omwille van de moeilijke levensomstandigheden en het gebrek aan

werk. Op 14 december 2000 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van verblijf, welke op 6 december 2001 door het Commissariaat-generaal werd bevestigd. Er werd immers vastgesteld dat u geen feiten of elementen had aangehaald waaruit bleek dat u de toenmalige Federale Republiek Joegoslavië had verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uw beroep tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 29 november 2005 door de Raad van State verworpen. Na de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal zou u samen met A. R. (...) België in 2002 hebben verlaten en naar Berane (Montenegro) zijn getrokken. In Montenegro gingen u en uw partner uiteen. Na problemen met de nieuwe partner van A. (...) te hebben gekend, besloot u eind 2007 Montenegro te verlaten. Na uw aankomst in België leerde u uw huidige partner E. G. (...) (O.V. 5.474.629) kennen. Op 4 januari 2008 diende u samen met E. G. (...) een tweede asielaanvraag in. In het kader van uw tweede asielaanvraag stelde u niet naar Montenegro te kunnen terugkeren omdat u de nieuwe partner van uw ex vreesde en omdat u bang was dat er in Montenegro een oorlog zou kunnen uitbreken ten gevolge van de Kosovaarse onafhankelijkheid. Op 9 september 2008 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Er werd immers vastgesteld dat u uw (recente) herkomst, noch uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België eind 2007 aannemelijk had gemaakt. U maakte derhalve niet aannemelijk dat u daadwerkelijk het slachtoffer werd/kon zijn van een vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 24 november 2008 verworpen. Op 30 december 2008 werd uw beroep bij de Raad van State verworpen. U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende op 14 januari 2009 samen met uw partner E. (...) een derde asielaanvraag in onder de naam B. B. (...). U stelde niet naar Kosovo terug te kunnen uit vrees voor de Albanezen en Serviërs en omdat u er geen woning meer had. U herhaalde de in uw tweede asielaanvraag aangebrachte problemen met ex-partner en diens nieuwe partner. Uw derde asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 januari 2009 niet in overweging genomen. Op 25 februari 2010 diende u samen met E. (...) een vierde asielaanvraag in. U herhaalde uw in het verleden reeds aangebrachte asielmotieven. Uw vierde asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 maart 2010 niet in overweging genomen. Op 26 januari 2011 diende u met E. (...) een vijfde asielaanvraag in die door de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 maart 2011 weerom niet in overweging werd genomen. In de winter van 2012 besloot u naar Kosovo terug te keren en reisde eerst naar Duitsland. U werd er tegengehouden en naar Kosovo gerepatriëerd. Bij uw aankomst op de luchthaven van Prishtinë (Kosovo) werd u door uw neef B. B. (...) opgehaald. U reisde samen naar uw voormalige woonplaats in de gemeente Gjakovë, waar u bij de gemeentediensten Kosovaarse documenten aanvroeg. Nadat u dezelfde dag uw geboorteakte kreeg, reisde u samen met B. (...) door naar Pejë (Kosovo) waar u gedurende vier à vijf maanden bij uw neef logeerde. In de daaropvolgende dagen kreeg u uw identiteitskaart en paspoort. Twee maanden na uw aankomst in Kosovo besloot u uw ouderlijke woning in Rugovë te gaan bekijken. Toen u voor het gebouw stond, werd u door een Albanese man benaderd. Nadat hij van u te weten kwam wie u was, zei hij u dreigend dat u er weg moest. Hij verbood u vervolgens er nog te komen omdat u de oorlog in Kosovo niet had meegemaakt. U deed van het voorval geen aangifte en besloot tijdens uw verblijf in Pejë materiële hulp te regelen via een organisatie. U gaf er een document af dat u bij uw aankomst in Kosovo op de luchthaven van Prishtinë had ontvangen. Tevens gaf u het telefoonnummer van uw neef B. (...) door om u erop te contacteren. Omdat u niet werd gecontacteerd liet u de zaken voor wat ze waren. U meende dat u niet op hulp kon rekenen en dat u niet aan werk zou kunnen geraken. Toen u op straat enkele Albanezen had afgeluisterd die Roma met de pejoratieve termen "Maxhup"/"Gabel" benoemden en u ze hoorde zeggen dat Roma dieven uit de oorlog waren, besloot u terug te keren naar België. U reisde in oktober 2013 vanuit Kosovo naar Belgrado (Servië). Vanuit Belgrado vertrok u naar Subotica (Servië). In Subotica regelde u uw reis naar België waar u in oktober 2013 aankwam. U vervoegde opnieuw uw partner E. (...), die bij uw vader logeerde. U diende een aanvraag tot regularisatie in. Omdat u een hele tijd geen antwoord kreeg en u zonder inkomen was, diende u op 2 december 2014 een zesde asielaanvraag in. U wilt niet naar Kosovo terugkeren omdat u er niemand hebt en er niet over een woning of werk beschikt. Bovendien vreest u de Albanezen, die het u kwalijk nemen dat u tijdens de oorlog in Kosovo in het buitenland verbleef. Tot slot wilt u bijkomend verwijzen naar het feit dat in 1999 een broer van uw partner E. G. (...) samen met nog een paar neven werd vermoord in Mitrovicë (Kosovo). Uw partner voegde daar aan toe dat asiel werd aangevraagd omdat jullie zoon M. (...) in België geboren is en jullie papieren willen krijgen om hier te kunnen werken.

Ter staving van uw zesde asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw Kosovaars paspoort (dd.30/07/2013, geldig tot 29/07/2023); uw Kosovaarse identiteitskaart (dd.23/07/2013, geldig tot 23/07/2023); uw geboorteakte (dd.17/07/2013); uw Kosovaars nationaliteitsattest (dd.17/07/2013); een verklaring van residentie (dd.18/07/2013); een attest van burgerlijke staat (dd.17/07/2013); bewijzen

van administratieve kosten voor het verkrijgen van documenten; een kopie van een lijst met namen en adressen van humanitaire organisaties; een foto van de woning van uw vader in Rogovë; een reisdocument uitgereikt door het consulaat van de Republiek Kosovo in Frankfurt am Main (Duitsland) (dd.01/07/2013); een attest van de stad Antwerpen met de gegevens van uw in België geboren zoon M. G. (...) (dd.03/09/212); enkele attesten aangaande uw aanvraag tot het verkrijgen van een regularisatie op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 en enkele kopieën van identiteitsdocumenten van uw familieleden die in België wonen.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier stel ik vast dat ik u in het kader van uw actuele (zesde) asielaanvraag noch het statuut van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u sinds uw aankomst in België in oktober 2013 nog ruim een jaar wachtte alvorens een asielaanvraag in te dienen. U legde hierbij uit dat u besloot om asiel te vragen omdat u zonder inkomen was en geen antwoord had ontvangen op uw aanvraag tot regularisatie (gehoor CGVS, p.5). Een dergelijk handelen staat dan ook volledig haaks op het koesteren van een daadwerkelijke vrees voor vervolging of het hebben van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Voorts verklaarde u dat Roma niet welkom zijn in Kosovo. U verwees naar het feit dat een Albanese buurman van uw vader u zei dat het u verboden was er te komen omdat u de oorlog in Kosovo niet had meegemaakt en haalde aan bij conversaties tussen Albanezen – wanneer u hen op straat passeerde - te hebben gehoord hoe er denigrerende opmerkingen over Roma werden gemaakt (gehoor CGVS, p. 7-9). Er dient opgemerkt te worden voormelde door u aangehaalde verbale beledigingen en eenmalige verbale dreiging onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Hieraan dient voorts toegevoegd te worden dat u geen elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen met Albanezen bij een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Opdat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke van hem of haar te mogen verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u geenszins gedaan heeft. U bracht namelijk nooit de politie op de hoogte van de problemen die u kende na uw terugkeer naar Kosovo (gehoor CGVS, p.9). Indien u uw autoriteiten niet op de hoogte stelt van uw problemen kunnen zij er vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Voor uw nalatigheid stelde u dat Roma niet het recht hebben om een klacht in te dienen bij de politie en dat de politie u zou slaan (gehoor CGVS, p.9). Uw uitleg rechtvaardigt uw nalaten ter zake geenszins. U had immers geen concrete aanwijzingen dat u niet door de politie zou kunnen worden geholpen en/of dat men u zou slaan in plaats van helpen (gehoor CGVS, p.9). U gaf daarenboven expliciet aan zelf nooit problemen te hebben gekend met de autoriteiten in Kosovo (gehoor CGVS, p.7). Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen en in vertrouwen klacht neerleggen bij de politie. Voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, worden de wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging gegarandeerd. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Uit de informatie blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2016 op afdoende wijze actie onderneemt. Niettegenstaande de politie moeite heeft met het bestrijden van complexe misdaden, wat volgens de Europese Commissie te wijten is aan een zwakke informatiegestuurde politiezorg, oordeelt de Europese Commissie dat de onderzoekscapaciteit van de politie over het algemeen goed is. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Verder hebben etnische minderheden net als elke burger in Kosovo toegang tot rechtbanken en advocaten en, in gevallen die door de wet zijn voorgeschreven, wordt rechtshulp

automatisch toegekend. Tot slot dient gewezen te worden op de mogelijkheden die elke burger in Kosovo heeft om klacht in te dienen in geval van een ongeoorloofd politieoptreden. Dit kan bij de Kosovaarse politie, het politie-inspectoraat van Kosovo, de ombudsman en de OSCE. Dergelijke klachten hebben reeds geleid arrestaties, schorsingen en overplaatsingen. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids) problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Voorts bracht u aan dat u geen adequate hulp kreeg van de gemeentelijke dienst/plaatselijke organisatie waar u zich voorstelde als nieuwkomer die om (materiële) steun vroeg, gaf u verder aan dat u ook geen werk zou krijgen in Kosovo, dat indien u werk zou vinden u voor weinig geld aan de slag zou moeten en toch niet betaald zou worden. U stelt aldus door de Albanezen gediscrimineerd te worden (DVZ, vraag 18; gehoor CGVS, p.8-10). Wat deze motieven betreft dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal die aantoonde dat heel wat Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE) in Kosovo zich inderdaad in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context kunnen in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Wat u betreft dient opgemerkt te worden dat u zonder problemen en in een korte tijdspanne – maximaal 7 dagen - al uw identiteitsdocumenten in Kosovo heeft kunnen regelen (gehoor CGVS, p.5-6). Tevens maakte u duidelijk dat u op de luchthaven van Prishtinë een document met gegevens van hulporganisaties werd geholpen waarna u besloot om een organisatie in Pejë aan te spreken. U stelde daarop dat ze u, via uw neef wiens gegevens u bij hen achterliet, nooit meer contacteerden (gehoor CGVS, p.8). Wat dit feit betreft, dient echter vastgesteld te worden dat u zelf deze instelling niet meer contacteerde noch andere gelijkaardige diensten probeerde te zoeken (gehoor CGVS, p.10). Uit deze feiten kan dan ook niet zonder meer een onwil worden afgeleid om u te helpen. Aangaande uw bewering geen werk te kunnen vinden dient wat u persoonlijk betreft te worden vastgesteld dat u – behalve vragen hoe het was gesteld met de werkgelegenheid – tijdens uw verblijf in Kosovo in 2013 nooit actief naar werk had gezocht noch zich inschreef in een tewerkstellingsbureau, waardoor geenszins zonder meer kan besloten worden dat etnische motieven aan de basis liggen van uw werkloosheid (gehoor CGVS, p.10). Ten slotte moet hierbij nog vermeld worden dat in veel gevallen sociale bijstand van de overheid in Kosovo voor Roma de enige vaste bron van inkomsten is. Wil men een uitkering op basis van werkloosheid krijgen, dan moet men als werkloze geregistreerd staan.

U en uw partner stelden verder dat jullie niet kunnen terugkeren naar Kosovo aangezien jullie er geen huis, geld of familie meer hebben (gehoor CGVS, p.8,11; gehoor partner CGVS, p.7). Wat betreft deze feiten dient opgemerkt te worden dat dergelijke problemen van socio-economische en persoonlijke aard zijn en aldus geenszins ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Wat betreft de moorden op een broer en een paar neven van uw partner E. (...) in 1998/1999, waardoor uw partner bij een terugkeer naar Kosovo door Albanezen vreest vermoord te worden, dient opgemerkt te worden dat deze feiten dienen geplaatst te worden tegen de achtergrond van het toenmalig gewapend conflict in Kosovo (1998/1999) en deze geenszins actueel zijn (gehoor CGVS, p.11; gehoor partner CGVS, p.7). Er kan aansluitend in dit verband nog gewezen worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit

een doorgedreven en continue opvolging van de situatie ter plaatse is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wat tenslotte jullie verklaringen betreffen een asielaanvraag te hebben ingesteld omdat jullie zoon M. (...) in België is geboren, jullie papieren willen en hier willen kunnen werken, moet opgemerkt worden dat deze geen verband houden met het oogmerk van een asielaanvraag (DVZ, vraag 19; DVZ partner, vraag 15, 19). In het kader van een asielaanvraag wordt immers nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker sprake is van de aanwezigheid van een gegronde vrees in de zin van Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit ten aanzien van het land waarvan de asielzoeker het staatsburgerschap bezit, in casu Kosovo. Indien u een aanvraag tot machtiging tot verblijf in België op basis van laatst voornoemde motieven wil instellen, moet u zich beroepen op de daartoe geëigende procedures.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u dan ook niet aangetoond dat er wat u en uw partner E. (...) betreft ten aanzien van jullie herkomstland Kosovo sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch van de aanwezigheid van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart, paspoort, geboorteakte, nationaliteitsbewijs, bewijs van residentie, een attest van uw burgerlijke staat, bewijzen van administratieve kosten voor het verkrijgen van documenten, een kopie van een lijst met namen en adressen van humanitaire organisaties en een reisdocument uitgereikt door het consulaat van de Republiek Kosovo in Frankfurt am Main, bevestigen uw identiteit, nationaliteit, burgerlijke staat en het feit dat u recentelijk in Kosovo bent terug geweest. Deze feiten worden in onderhavige beslissing niet betwist. De door u neergelegde foto van een woning toont een woning zonder ramen, deuren of dak, maar geeft geen concrete informatie over tot wie die woning behoort noch waar deze is gelokaliseerd. Het attest van de stad Antwerpen met de gegevens van uw in België geboren zoon M. G. (...) en enkele kopieën van identiteitsdocumenten van familieleden die in België verblijven bevestigen de identiteit van de betrokkenen, maar ook niets meer dan dat. De attesten aangaande uw aanvraag tot het verkrijgen van een regularisatie op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 bevestigen dat u deze procedure heeft opgestart. Deze feiten staan echter los van uw asielprocedure.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de partner van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar zesde asielaanvraag betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar partner. Betreffende de door tweede verzoekende partij bijgebrachte documenten wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande beslissing. Uw oud Joegoslavische paspoort bevestigt uw identiteit en uw afkomst uit Kosovo. Deze worden door mij niet betwist. De kopieën van vertalingen met betrekking tot het overlijden en de omstandigheden van het overlijden van uw broer I. G. (...) tonen aan dat uw broer omkwam in de periode van het gewapend conflict in Kosovo. Deze feiten worden op zich niet betwist, maar hebben verder op u persoonlijk geen betrekking noch doen ze afbreuk aan de vaststelling dat het incident de actuele situatie in Kosovo

geenszins weerspiegelt. De Belgische identiteitskaarten van enkele van uw familieleden staven dat zij de Belgische nationaliteit en verblijfsrecht hebben, maar heeft verder geen uitstaans met uw asielaanvraag daar elke asielaanvraag op haar individuele merites dient beoordeeld te worden.”

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De onderdelen van het middel die door verzoekende partijen worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. Bij een op 25 mei 2016 op de Dienst Vreemdelingenzaken ondertekende verklaring, die bij aanvullende nota van 1 juni 2016 aan het rechtsplegingsdossier wordt toegevoegd, doet eerste verzoekende partij uitdrukkelijk afstand van het geding teneinde naar haar land van herkomst terug te keren. Er zijn geen redenen voorhanden die zich verzetten tegen deze afstand.

2.2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat tweede verzoekende partij haar zesde asielaanvraag steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar partner, zijnde eerste verzoekende partij, zoals door verwerende partij gesteld in de bestreden beslissing van tweede verzoekende partij en door tweede verzoekende partij niet ontkent in haar verzoekschrift.

Door de Raad wordt ter terechtzitting opgemerkt dat de partner van tweede verzoekende partij die net zoals zij Roma is, door afstand te doen van onderhavig geding teneinde naar haar land van herkomst terug te keren zelf aangeeft dat er voor haar als Roma niet langer een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet aanwezig is. Op de vraag ter terechtzitting waarom, nu uit de terugkeer van haar partner blijkt dat er voor haar en haar gezin duidelijk geen vluchtelingenrechtelijke vrees meer aanwezig is om zich opnieuw in Kosovo te vestigen, tweede verzoekende partij niet naar haar land zou kunnen terugkeren, blijft tweede verzoekende partij bij monde van haar advocaat het antwoord schuldig en beperkt zij zich te stellen in tegenstelling tot haar partner geen afstand te doen van het geding. De Raad oordeelt dan ook dat daar beide verzoekende partijen op gelijke gronden hun zesde asielaanvraag steunen, meer in het bijzonder de socio-economische toestand voor Roma en de vrees voor de Albanezen, en eerste verzoekende partij afstand doet van het geding teneinde naar Kosovo terug te keren er in hoofde van tweede verzoekende partij niet langer concrete persoonlijke gegevens voor handen zijn die kunnen doen besluiten tot de toekenning van een beschermingsstatus.

2.2.4. Aangaande de voorgehouden moorden op leden van de familie van tweede verzoekende partij tijdens het Kosovaars conflict motiveert verwerende partij als volgt:

“Wat betreft de moorden op een broer en een paar neven van uw partner E. (...) in 1998/1999, waardoor uw partner bij een terugkeer naar Kosovo door Albanezen vreest vermoord te worden, dient opgemerkt te worden dat deze feiten dienen geplaatst te worden tegen de achtergrond van het toenmalig gewapend conflict in Kosovo (1998/1999) en deze geenszins actueel zijn (gehoor CGVS, p.11; gehoor partner CGVS, p.7).”

Tweede verzoekende partij laat deze motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.2.5. Ook navolgende motivering van verwerende partij aangaande de door tweede verzoekende partij bijgebrachte documenten: *“De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande beslissing. Uw oud Joegoslavische paspoort bevestigt uw identiteit en uw afkomst uit Kosovo. Deze*

worden door mij niet betwist. De kopieën van vertalingen met betrekking tot het overlijden en de omstandigheden van het overlijden van uw broer I. G. (...) tonen aan dat uw broer omkwam in de periode van het gewapend conflict in Kosovo. Deze feiten worden op zich niet betwist, maar hebben verder op u persoonlijk geen betrekking noch doen ze afbreuk aan de vaststelling dat het incident de actuele situatie in Kosovo geenszins weerspiegelt. De Belgische identiteitskaarten van enkele van uw familieleden staven dat zij de Belgische nationaliteit en verblijfsrecht hebben, maar heeft verder geen uitstaans met uw asielaanvraag daar elke asielaanvraag op haar individuele merites dient beoordeeld te worden.”, wordt door haar in het verzoekschrift ongemoeid gelaten. Ook deze motivering maakt de Raad tot de zijne.

2.2.6.1. Tweede verzoekende partij probeert haar asielaanvraag in het verzoekschrift nog te gronden op de moeilijke toegankelijkheid tot het onderwijs. Onder verwijzing naar een bij het verzoekschrift gevoegd Osar-rapport van 1 maart 2012 (bijlage 5) betoogt tweede verzoekende partij dat diverse aspecten *“het moeilijk maken voor kinderen van Roma om toegang te krijgen tot het onderwijs”*, onder andere de onvoldoende kennis van de taal, het hoge schoolgeld, het gebrek aan inhaalcursussen voor vluchtelingenkinderen die terugkeren naar Kosovo en zelfs actieve manoeuvres tot verhindering die worden aangewend door bepaalde directeurs van scholen om te verhinderen dat dergelijke vluchtelingenkinderen terug toegang zouden krijgen tot het onderwijs.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat tweede verzoekende partij met voormeld betoog niet aantoonde dat haar zoon, het kind van verzoekende partijen geboren op 19 augustus 2012 en heden amper vier jaar (eventuele andere kinderen), in de absolute onmogelijkheid zal zijn in Kosovo onderwijs te volgen, doch toont enkel aan dat er casuïstisch problemen kunnen opduiken die de toegang tot het onderwijs mogelijks *“moeilijker”* maken. De stelling van tweede verzoekende partij dat haar kind/kinderen niet zullen worden toegelaten tot het onderwijs is dan ook – mede op basis van de door haar verstrekte informatie – sterk hypothetisch en geeft derhalve geen aanleiding tot de toekenning van een beschermingsstatus.

2.2.7. Het door verzoekende partijen toegevoegde medische attest van 25 juni 2015 dat de medicatie vermeldt die tweede verzoekende partij zou dienen te nemen voor haar psychische problemen doet geen afbreuk aan het hierboven gestelde.

2.2.8. Voor wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat tweede verzoekende partij niet aantoonde dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

2.2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat tweede verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand van het geding in hoofde van eerste verzoekende partij wordt vastgesteld.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de tweede verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de tweede verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT